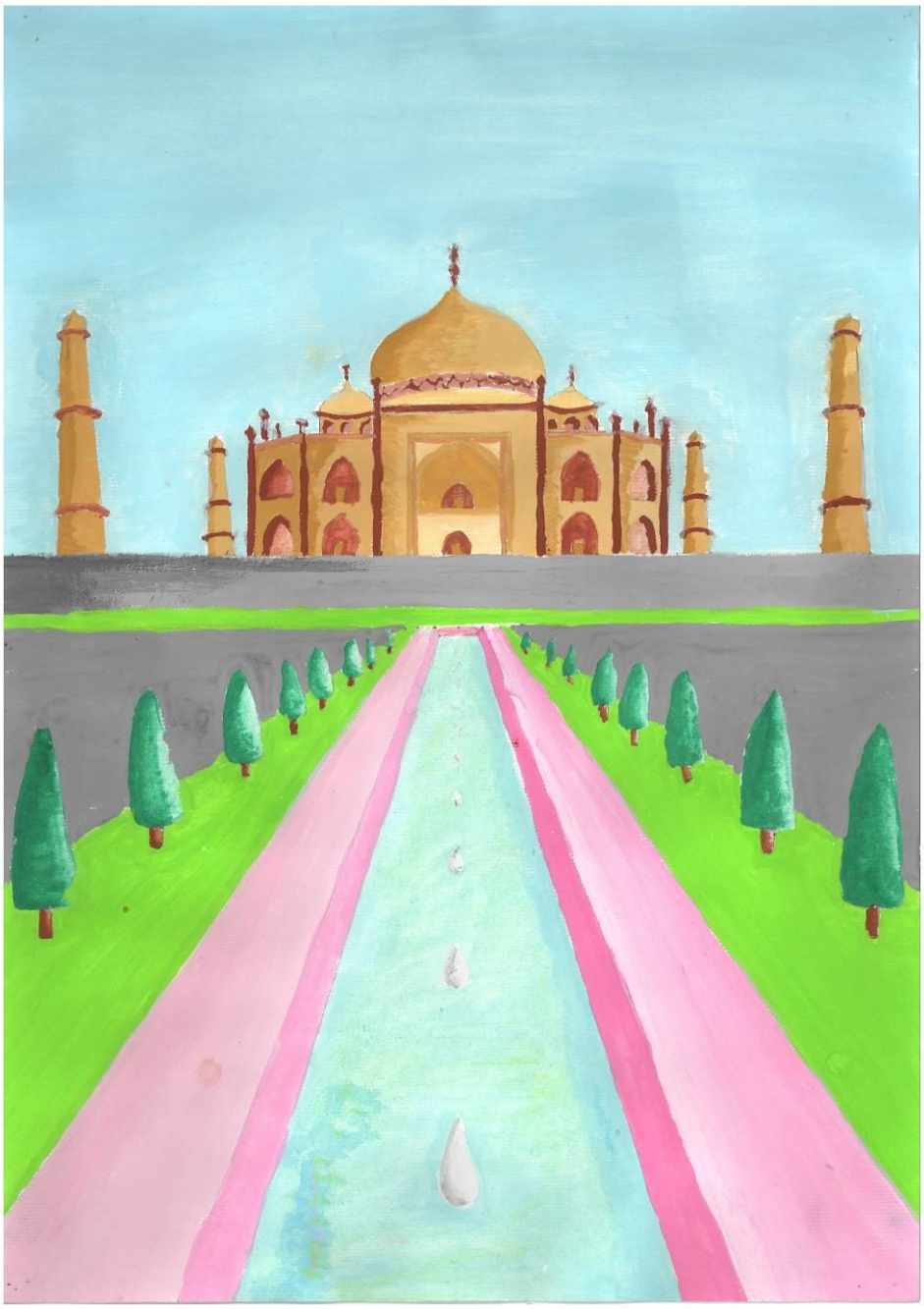

NOVA SLOGA

Šolsko leto 2015/16

Eneja Čekada, 5. r.

Pozdravljeni vsi skupaj!

Leto je naokrog in znova smo novinarji resno vzeli naloge in dela novinarjev in pridno zbirali prispevke ter polnili možgančke z novim znanjem. Moramo reči, da smo se pri pouku tudi veliko zabavali. Zabavo pa smo hoteli podeliti tudi z vami, zato smo vam na koncu pripravili tudi nekaj duhovitih strani. Želimo vam prijetno branje in nasvidenje do prihodnjič!

Novinarski krožek

MOJ PRIJATELJ

Moj prijatelj z mano hodi,
tudi če mu vreme škodi.
Skupaj rada se igrava,
tudi če boli ga glava.

Čeprav se včasih skregava,
se imava rada.
Najino prijateljstvo
je sladko kot čokolada.

Tia Leskovar Kalister, 2. r.

PRVI ŠOLSKI DAN

V torek, 1. 9. 2015, smo se po dolgih počitnicah spet sprehodili skozi šolska vrata. Zagledali smo nov Eko pano in se odšli preobut. Nato smo odšli v jutranje varstvo, v katerem nas je pozdravila učiteljica Romana. Navdušno smo klepetali o počitnicah in dogodkih, ki smo jih preživeli.

Ko je zvonilo, smo izvedeli, kdo bo naš razrednik in se odpravili k njemu po urnik. Po urniku smo odšli na malico in tam jedli žemljo, suho salamo in pili čaj. Nato smo odšli ven, na šolsko igrišče in pozdravili kar enajst prvošolcev. Najprej smo zapeli himno in potem je sledil uvod ravnateljice, ki je s pesmijo Janeza Bitenca: Trije korenjaki, pozdravila naše nove mlade korenjake, ki bodo potovali skozi številke in črke. Prvošolcem smo zapeli še pesmico Arsena Dedića: Ko bi vsi. Naši mali korenjaki so se še slikali in potem so prvič vstopili skozi šolska vrata.

Vsi skupaj smo si ogledali zanimivo igrico: Deklica lastovica in potem pospremili prvošolce v njihov razred. Tam so skupaj s svojo razredničarko Karmen Joimo Šajn in starši razrezali torto, spoznali svoje nove sošolce…

… skratka zabavali so se! Želimo jim čim več veselih, razigranih in vedoželjnih dni na njihovi šolski poti.

Ana Kompan, 6. r.

Prvošolci na pragu osnovne šole.

ŠOLA

Šola začela se je
Od nje kar slabo mi je.
Zjutraj ko vstanem želodec me boli
In pred očmi kar megli se mi.

Oh! Kako lepo bi bilo
Če vseh teh ocenjevanj ne bi bilo.
Trenutki ko veseli, nasmejani smo
Nam veliko pomenijo.

David Brozina, 8. r.

Lina Hofman, 2. r.

PRVI ŠPORTNI DAN ZA PRVOŠOLCE

Prvošolci so šli prvič na športni dan. Pozanimali smo se, kako jim je bilo.

1. Kako ti je bilo na športnem dnevu?

Lukas: Lepo, ampak preveč aktivno.

Amadej: Lepo, vendar naporno.

Žan: Naporno.

Gal: Super.

Aleks: Lepo.

Vanja: Super in naporno.

Eva: Dobro.

Karin: Lepo, čeprav naporno.

Sara: »Suprca«.

Adelina: Zanimivo.

Marinka: Bilo mi je lepo.

2. Katero planinsko ime si si izbral/-a?

Adelina: Zajček.

Marinka: Marjetica.

Vanja: Zajček.

Karin: Marjetica.

Eva: Veverička.

Sara: Srnica.

Žan: Ne bom povedal (hrast).

Lukas: Lev.

Gal: Zajec.

Amadej: Zajec.

Aleks: Medved.

Eva Gulja, 1. r.

3. Ali si že bil/-a kdaj na kakšnem pohodu s starši?

Aleks: Ne.

Amadej: Ne.

Gal: Da.

Lukas: Ne.

Žan: Ne.

Sara: Ne.

Eva: Ne.

Karin: Ne.

Vanja: Da.

Adelina: Ne.

Marinka: Da.

Lukas Surina, 1. r.

MOJA DRUŽINA

Jaz sem Adelina in v šolo hodim jaz,
moja mama kuha, pripravlja vse za nas.
Tata pridno dela in ko se vrne v vas,
zmeraj nam prinese darilo za vse nas.

Tata in mama ljubim vas,
tata in mama rada vas imam…

Adelina Feratoski, 1. r.

MOJA DRUŽINA

Naša družina je kot kaša,
jaz sem Amadej Baša.
Tata se z avtom pelje v službo,
jaz pa mami delam doma družbo.

Amadej Baša, 1. r.

MOJA DRUŽINA

Naša mama dobro kuha,
lepo diši nam njena juha.

Tata naš igra klavir,
takrat je vedno v hiši mir.

Ko pa se Miklavž oglasi,
ga slišijo po celi vasi.

Če Maruška zakriči,
smo hitro tiho prav vsi.

In še zadnja tu sem jaz,
ki zapojem na ves glas.

Marinka Lenarčič, 1. r.

NONO IN NONA

Ko pridemo otroci vsi,
se nona Marija veseli.
Vedno nam kaj da,
in rada nas ima.

Nono Marijo rad pipo kadi,
sudoku rešuje
in nam hišo gradi.

Marinka Lenarčič, 1. r.

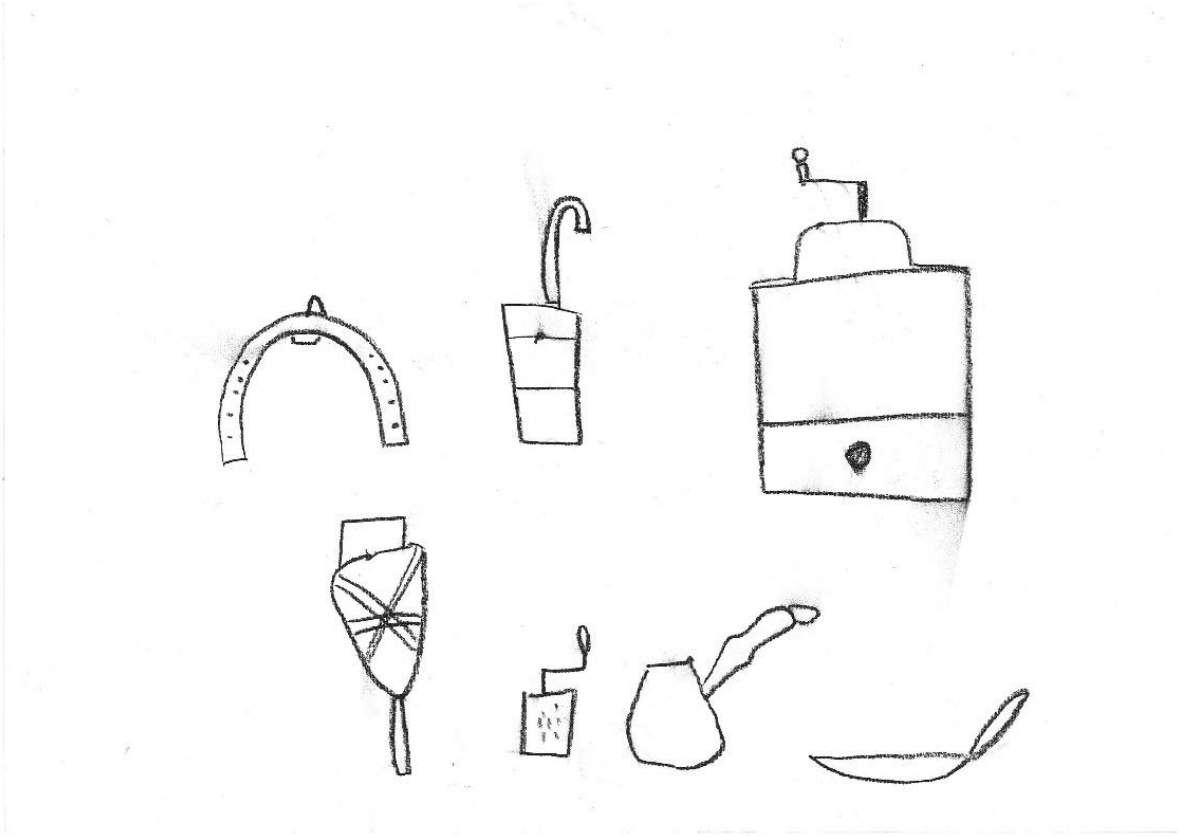

Marinka Lenarčič, 1. r.

Aleks Čekada, 1. r.

Gal Saftič, 1. r.

Karin Ujčič, 1. r.

Žan Kristjan Kalčič, 1. r.

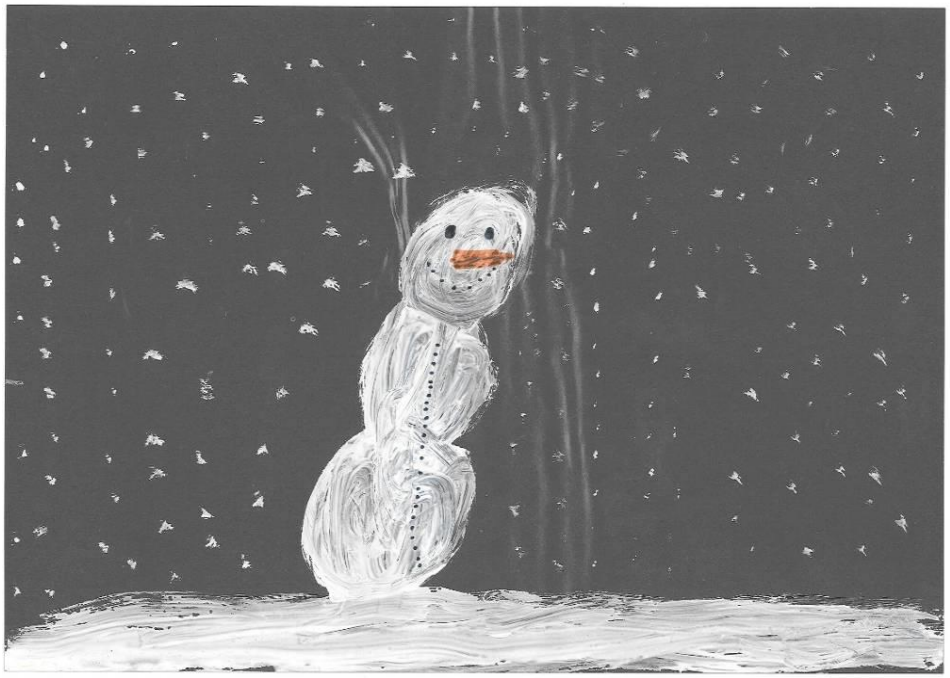

Amadej Baša, 1. r.

Adelina Feratoski, 1. r.

Sara Udovič, 1. r.

Vanja Štemberger, 1. r.

MOJ PROSTI ČAS

Obiskujem krožek košarke. Zberemo se ob ponedeljkih po pouku. Naš trener je Marko. V skupini nas je osem. Najprej se ogrevamo. Delamo različne vaje z žogo. Najlepše mi je, ko igramo košarko.

Žiga Udovič, 2. r.

Hodim v glasbeno šolo. Igram violončelo. Uči me učiteljica Andrejka Možina. Najlepša pesem mi je Allegro. Letos bom imel prvi izpit. Glasbeno šolo imam ob torkih in petkih.

Alen Štumf, 2. r.

Obiskujem plesno skupino Pumice. Vadimo na šoli Dragotina Ketteja. V skupini so tudi sošolke Larisa, Lina in Tia. Krožek vodita Kaja in Janja. Pri "pumicah" plešemo. Hodimo tudi na tekmovanja. Najlepše mi je, kadar se igramo.

Nina Čekada, 2. r.

Ob petkih obiskujem rokomet. Po pouku se zberemo v telovadnici. Naša skupina šteje devet otrok. Pri rokometu so tudi moje sošolke: Nina, Tia in Larisa. Naša trenerka se imenuje Ines. Med treningom igramo štafetne igre in vadimo rokomet. Najbolj všeč mi je, ko tekmujemo z drugimi šolami.

Vanja Iskra, 2. r.

Vključena sem v plesno skupino Pumice. Pume treniramo vsak petek popoldne. V plesni skupini so tudi moje sošolke. Krožek vodita Kaja in Janja. Pri " pumicah" plešemo. Najbolj všeč so mi nastopi, kjer pokažemo kaj znamo.

Tia Leskovar Kalister, 2. r.

V prostem času obiskujem treninge kickboksa. Trening imamo v ponedeljek in sredo v fitnes centru v Ilirski Bistrici. Včasih imamo trening v soboto v Kranjski Gori. Nihče od mojih sošolcev in prijateljev ne obiskuje ta krožek. Glavni trener je svetovni prvak Denis Porčič Chorchyp, nas pa trenira Robert Brožič. Pri kickboksu se učimo discipline, samospoštovanja, meditacije in borbe s sotekmovalci. Najbolj mi je všeč igrica "muhice".

Matevž Ujčič, 2. r.

Obiskujem balet v glasbeni šoli. Zberemo se vsak petek in sredo. V skupini smo same punce. Vse rade plešemo. Vodi nas učiteljica Karmen. Najbolj mi je všeč, kadar ples predstavimo svojim staršem.

Lina Hofman, 2. r.

Obiskujem košarko. Trening imamo vsak ponedeljek ob 13. uri. Pri košarki so tudi Jure, Žiga in Matevž. Vodita nas Robi in Marko. Igramo tudi igrico "bombe". Najbolj všeč mi je, kadar sem "šef" igre.

David Šestan, 2. r.

Obiskujem folklorno skupino. Zberemo se v osnovni šoli v Knežaku. Vaje imamo vsako sredo. V skupini nas je deset. Folkloro vodita Vanja in Tanja. Najprej se igramo, potem pa plešemo. Najbolj všeč mi je, ko se igramo.

Larisa Brožič, 2. r.

Obiskujem glasbeno šolo. Igram kitaro. Uči me Elena Sedmak. Vaje imam ob ponedeljkih, torkih in četrtkih od 18.00 do 18.30. Učim se note in nove pesmice. Imel sem že štiri nastope.

Jure Šlosar, 2. r.

Alen Štumf, 2. r.

David Šestan, 2. r.

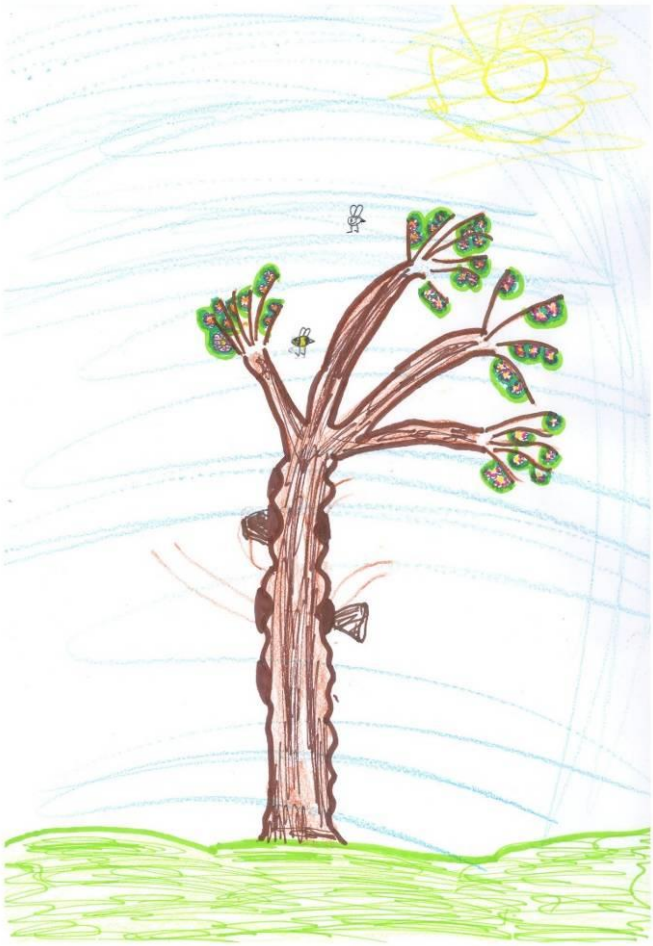

Tia Leskovar Kalister, 2. r.

Jure Šlosar, 2. r.

Vanja Iskra, 2. r.

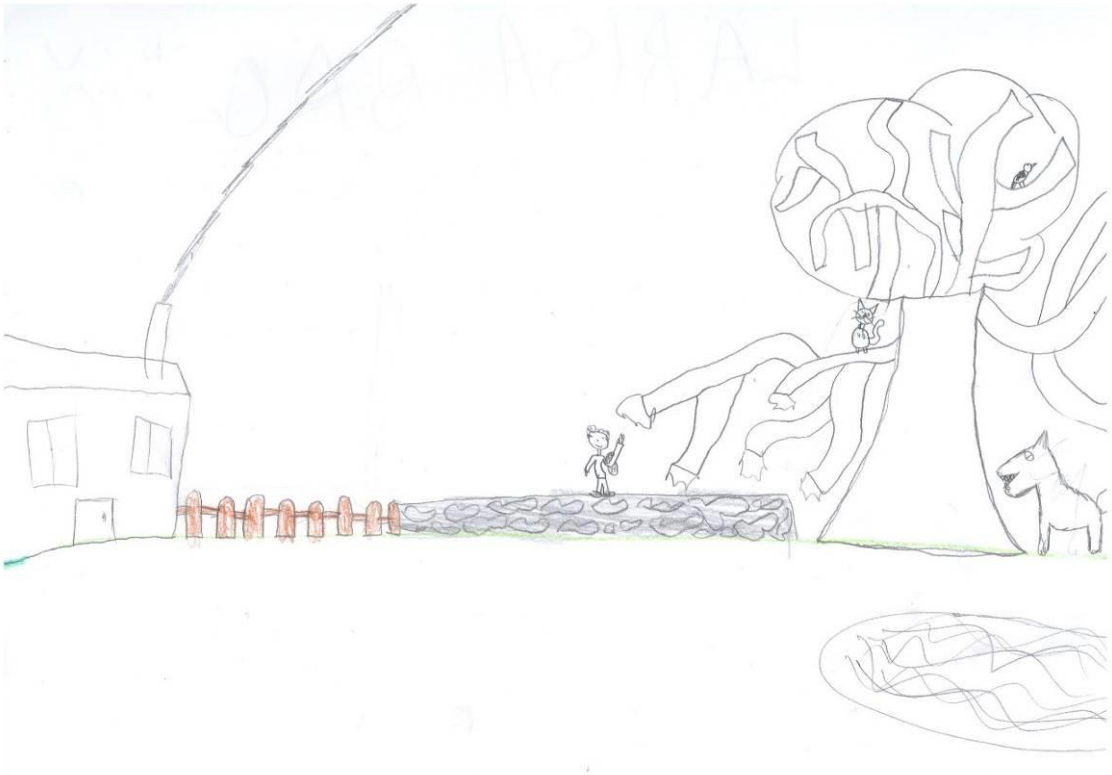

Larisa Brožič, 2. r.

Žiga Udovič, 2. r.

Lina Hofman, 2. r.

Nina Čekada, 2. r.

NAŠA ZEMLJICA

Vsi planeti so postali tudi naša Zemljica.

Zvezde so veselo plesale tudi naša Zemljica.

Zemljica je majhna in zelo bogata.

Nam zelo lepo je, ker nam sonce sije.

Jure Šlosar 2. r.

KUKAVICA

Popoldan sem šel v gozd na sprehod. Slišal sem kukavico. Oglašala se je ku-ku, ku-ku. Pogledal sem v žep, če imam kaj denarja. Bila je samo luknja. Gledal sem po potki, kjer sem izgubil denar. Nisem ga našel. Odšel sem domov. Noni sem naročil, da mi zašije žep. Jutri si bom v žep dal tri evre. Kukavica prosim, oglasi se, da bom bogat.

Matevž Ujčič, 2. r.

Matevž Ujčič, 2. r.

TO SMO MI

David danes bo čarovnik,
Nina siva miškica,
Tia pa princeska mala,
Vanja klovn bo kar za dva.

To smo mi, to smo mi,
vsak se šaliti zdaj zna.
To smo mi, to smo mi,
vsaka šala zdaj velja.

Lina nindža bo postala,
Alen pa bo dimnikar,
Jure strašni bode gusar,
Žiga žaba zelena.

To smo mi …

Larisa čebelica bo zala,
tiger strašni bo Matevž,
Erik batman bo ta pravi,
učiteljica rožica.

To smo mi…

Drugi razred je ustvarjal na melodijo pesmi Mirka Slosarja Pustna koračnica.

ZGODILA SE MI JE NESREČA

Poleti, pred dvema letoma je moj brat Domen dobil motor. Kmalu za tem sva se po polju odpeljala na prvo vožnjo. Peljala sva se v Jelšane, za nazaj pa sva na mostu padla v robide. Oba sva bila opraskana po celem telesu. Srečo sva imela, da v potoku ni bilo vode. Ko sva se oddahnila, da nisva huje poškodovana, sva ugotovila, da iz motorja kaplja bencin. Domen je motor dvignil in skupaj sva ga potegnila iz potoka. Videla sva, da motor ni razbit, zato sva se odpeljala proti domu. Ustavila sva se v Dolenjah na sredi vasi in vsi so naju spraševali, kaj se je zgodilo. Proti domu sva motor peljala ob sebi in mama je takoj vedela, da se je nekaj zgodilo, saj ni slišala motorja. Na srečo se je vse dobro končalo in doma se večkrat o tem pogovarjamo in nasmejemo.

Borut Ujčič, 5. r.

Sara Šlosar, 8. r.

R1TO IN PA3CIJA

Gospodična 6an je včeraj videla me2da. Vendar ta me2d ni bil prav. Bila je pustna šema, imenovana 5er. 5er je bil njen najboljši prijatelj. Gospodična 6an ima nekaj prijateljev: 5ra, 5ro in 2 leti staro deklico, z imenom mil1.

Mil1 ima sestrico z imenom Pa3cija, ki je stara 15 let. Pa3cija in Hel1 sta najboljši prijateljici. C1 njunega prijateljstva je nepopisna.

5er ima brata R1ta. R1enato je Pa3ciji podaril čokolado ,,4 you,,. Njena najljubša pijača je led1 kava. Najboljšo ji pripravijo v gostilni 100pinje. Ob kavi rada kle5ata s prijateljem R1tom. Včeraj sta se dogovorila, da si bosta ju3 ogledala mesto L1rt v Slovenskih Goricah. Naslednji teden, pa ju pot ponese v Šem5er pri Gorici. Mogoče v kratkem obiščeta še Novo me100.

V Novem mestu sta srečala žensko z imenom Magdal1 5erlin L1rčič. Magdal1 jima je pokazala 3k s 6ilom, 5elinom in 5eršiljem. V zahvalo sta ji R1to in Pa3cija podarila geo3kotnik in 4kotnik, ter se hotela odpraviti domov. Vendar je Pa3cija postala l1 in se ji ni dalo voziti do doma.

Odločila sta se, da dolgo pot ubereta ju3.

Učenci 6. razreda

Janja Tomažič, 8. r.

KRALJEVA HČI IN ČAROVNICA

Za devetimi vodami in za devetimi gorami je živel kralj v največji in najlepši palači na svetu. Imel je eno hčer in tri sinove.

Neko noč je hči skrivnostno izginila. Ko je kralj zjutraj prišel njeno sobo, je nikjer in videl. Nemudoma je sporočil sinovom, da pregledajo vso palačo in okolico. Tri ure so jo iskali, vendar je niso našli. Naslednji dan jim je kralj naročil, da naj gredo pogledat vso deželo. Ko so pregledali vse hiše, so se utrujeni in žalostni domov. Na poti pa se je eden od njih spomnil, da so pozabili pregledati hišo od čarovnice. Vendar so bili že tako blizu doma, da so se odločili prespati doma. Ko so prišli do gradu, so se na nebu pokazale prve zvezde. Na gradu jim je oče pripravil veliko pojedino. Nato so se samo še ulegli v postelje in zaspali. Ko so naslednje jutro prišli so do čarovničine hiše, si nobeden ni upal vstopiti. A na to so se le opogumili in vstopili. Za štedilnikom so zagledali staro gospo. Vprašala je, ali so prišli po sestro. Vsi so prikimali. Rekla je da jo ima ona in da jo da samo tistemu, ki ji poleg drevesa na vrtu zgradi prelep grad. Bratje so se nemudoma lotili dela. Čez nekaj časa je prvi brat opazil čarovnico kako je odhajala v gozd. Odšel je v hišo in si jo ogledoval.

Na stari zaprašeni palici je zagledal čarovniško palico. Previdno jo je vzel in stekel ven. Pokazal jo je bratoma. Enemu bratu je palica padla ne tla in nemudoma se je pred njimi pokazal velik grad. Vsi so se zelo začudili. Komaj so čakali čarovnico, da vidi njihovo umetnino. Ko je čarovnica, se je zelo začudila in priznala poraz.

Čarovnica je držala obljubo in jim izročila sestro. Ko so vsi štirje srečno prispeli domov je oče zajokal od sreče. Priredil je veliko zabavo, ki je trajala devet dni in devet noči.

Jan Udovič 6. r.

MROŽEVA PRIGODA

Na severnem polu so se mroži vse dni dolgočasili. In ker je dolgčas postal njihov prijatelj, so postali tudi leni. Mrož Dvorni norček ni več plesal in zganjal norčij, mroži Drsalci niso več drsali, mroži Skakalci niso več skakali, mrož Šalko ni več govoril šal … skratka prevladala sta je dolgčas in lenoba. Mroži so ves čas samo ležali na tleh in spali. Ni se jim zdelo pomembno, da bi sploh kaj počeli ali se sploh pogovarjali. A naenkrat se je v nekem mrožu pojavila iskrica …

»Hočem v Evropo!« je zaklical. A nihče ga ni slišal, saj so vsi samo spali. Vzel je navaden list in nanj napisal drugim mrožem sporočilo, da odhaja v Evropo. Odločil se je, da se na dolgo pot pripravi. Hitro je odšel domov in se pogledal v ogledalo. Ob pogledu je kar zamižal, potem pa odprl oči, saj ni mogel verjeti, da je tako zanemarjen. Odločil se je nekaj spremeniti na sebi.

Odšel je do pingvinov, ki so mu odrezali brado in postrigli brke. Nato je odšel do frizerskega salona Polarni medvedki, saj je moral svojo grivo spremeniti v lepo frizuro. Lepi, črni lasje so se mu sedaj lesketali v punk frizuri. Potem se je odločil, da staro raztrgano majico spremeni v srajco. Šel je k šiviljam Polarnim lisicam, ki so ga iz zanemarjenca spremenile v prijetnega gospoda. Sedaj je nosil belo srajco, rdečo kravato, črn klobuk, črno jakno, črne čevlje in črn klobuk z rdečim trakcem. Izdelovalec kovčkov Haski mu je naredil lep kovček. Odšel je še k oklarju Polarnemu zajcu, ki mu je obrusil in očistil okle. Še zadnji popravek je dodal in si dal ime Jožef Mrož. Bil je pripravljen za na pot.

Na dolgo pot se je najprej odpravil s trajektom, nato s skirojem, potem z avtobusom, nato z vlakom do Avstrije in na koncu peš do Portoroža.

V Portorožu si je našel poseben hotel Bernardin in se naselil v njem. Imel je najbolj luksuzno sobo s pogledom na morje. Vsak dan je imel svoje navade, ki se jim ni mogel odreči. Vsak dan je s klobukom in sončnimi očali na nosu pohajkoval po ulici. Odšel je na okusen zajtrk in se nato v najhujši poletni pripeki z veliko vnemo vsak dan sončil.

Nekega dne, ko se je v kopalkah sončil na plaži, je od daleč zavohal prijeten vonj. Ves omamljen se je uspel priplaziti do naslednje plaže, kjer se je sončila Gospa Lepa (tako je mrož poimenoval mlado gospodično v rumenih kopalkah). Tako všeč mu je bila … Njene modre oči so se bleščale v soncu. Njene ustnice so izžarevale svetlobo, ko se je nasmehnila, njen vonj je bil tako omamen, da ga je začutil še tisti, ki od rojstva ne more vohati; njeno vitko telo je sijalo od navdušenja, da je končno poletje, njeni prsti so bili elegantni, nohti rumeno pobarvani, rjavi dolgi lasje so ji plapolali v vetru, njen glas je bil kot, da ,,te kliče Marija iz Nebes,, … Vseh njenih lepot se ni dalo opisati. Mrož je kar omedlel.

Ko se je čez nekaj minut zavedel, je pred sabo videl njo, ki ga je reševala iz nezavesti. Mamljivo ga je vprašala: »Gospod Čudoviti, ali ste dobro?« Mrož je zardel in ji odgovoril: »Oh, seveda, še nikoli boljše. Hvala, ker ste me rešili.« Gospodična ga je vprašala, če bi šel zvečer z njo v disko. Mrož je rekel: »Oh, seveda. Ampak ne

vem, če bom zadosti dober za vas.« Gospodična mu je odgovorila: »Gospod, samo če greste z mano na pijačo, bom že vzklikala od veselja.« Jožef je privolil in ko je odšel, ji je rekel nasvidenje in ji navdušeno pomahal.

Mrož je bil zelo navdušen. Zvečer je odšel k frizerju, šivilji, na rezanje brk in si sam očistil okle, ker verjetno tu ne poznamo oklarja, ki bi čistil okle. Odšel je v disko, kjer je navdušeno klepetal s svojo mladenko. Skupaj sta odšla še na večerjo in se ob pogovarjanju smejala na vsa usta. Odšla sta še na dobro masažo, se poslovila in odšla domov. Za mroža je bil to najsrečnejši dan v življenju.

Preden je odšel spat je prezračil okna. Zaslišal je smeh in zato je stopil na balkon. Ne boste verjeli, kaj je videl! Njegova prijateljica se je ob morski plaži sprehajala z lepim mladeničem. Smejala se je na vse grlo. Mrož ni mogel verjeti svojim očem. Pomencal si je oči in še enkrat pogledal. Bila je ona, vendar je imela lase črne barve. Mislil si je, da ko je z njim opravila, si je lase pobarvala v črno barvo. Vrgel se je na posteljo in si rekel: »Kako morem biti tak tepko?«

Res je bil tepko, ker tista deklica tam zunaj sploh ni bila ona! Bila je njena sestra! On pa je mislil drugače.

Ko jo je naslednji dan srečal na plaži jo je okregal, kako mu je lahko tako lagala. Rekla mu je: »Kaj? Jaz se še nikoli nisem zlagala. Nisem bila jaz.« Mrož ji je rekel: »Aha! Pravkar si se!« Ko sta se tako nekaj časa prepirala, je med njiju stopila tista črnolaska in rekla rjavolaski: »Oh, sestra! A greva potem na sladoled?« Mrož je bil presenečen in prestrašen. Zakaj je tako kričal na njo? Sedaj ne bo več hotela niti spregovoriti z njim.

A je bilo drugače. Spregovorila je in Jožef se ji je vljudno opravičil za pomoto.

Poletje se je končalo in burja je začela dokazovati, kakšno moč ima. Mrož je sklenil, da se raje vrne kar na severni tečaj. Spet se je odpravil najprej peš do Avstrije, nato z vlakom, potem z avtobusom, nato s skirojem in na koncu še s trajektom.

Ko je tako prišel na severni tečaj, je tam zagledal vse mrože, še vedno zdolgočasene, in jim povedal to zgodbo. Mroži so zbrano poslušali in nato so sklenili, da ne bodo več lenarili, ampak da bodo postali delavni, saj se bodo le tako pripeljali do večne sreče.

Tudi jaz sem bila tam in to zgodbo zapisala.

Ana Kompan, 6. r.

PREBESEDIMO

Na svetu je veliko ljudi
in veliko besed.

Včasih se z njimi igram,
jim kaj spreminjam - zanje sem kot sladkosned.
Poskušam jih prebesediti,
a zamanj.

Prebesediti jih ne znam.

Zakaj listje več ne šumi?
Zakaj žoge nobeden brcati ne želi?
Zakaj radirka ne briše kot si vsak želi?
Zakaj roža več ne diši?

Te besede je treba takoj prebesediti
in stare na konec zvezka skriti.

Listje prebesedimo v šššlistje,
žogo preimenujmo v brconžogo,
radirko prekrstimo v briserko,
rožo pa spremenimo v dišečaožo…

… zdaj je vse v najlepšem superedu !

Ana Kompan, 6. r.

LJUBEZEN

Moja ljubezen je sladka kot med.

Včasih češnjeva, včasih hruškova,
a vsakič luštkana.

Danes greva v kino
na super zabavo
in prav gotovo nama bo fino.

V kinu bilo je kul.
Še kdaj bova šla na kakšen žur.

Tinkara Šlosar, 7. r.

FANTJE

Ko fantje primejo glasbila v roke,

najboljša melodija zasliši se,

puncam zlahka peli bodo pod okence

in osvojili njihovo srce!

Sara Šlosar, 8. r.

Tina Šajn, 8. r.

USTRAHAVANKA

Ponoči se otrok sprehaja,
ko v kuhinji baubau razgraja.
Na podstrešju vampir pije kri,
ko otroku srce od strahu kipi.
Ko v spalnici zombi razgraja,
se mama po hiši zaspana sprehaja.
Ko slon na vrata pozvoni,
očetu srce od strahu zaspi.
Ko otrok ostane sam,
je konec njegovih strašnih sanj.

Borut U., Sašo B., Oliver B. in Tim Š., 5. r.

USTRAHAVANKA

Danes si ostal brez službe.
Po mestu se sprehajaš sam ves razočaran in zaspan.
Po zraku lete črni netopirji.
Vsi zobati in s copati.
Z okončinami velikimi na hrbtu ti pristanejo.
Obrneš se in zagledaš dvoje zlatih oči,
ki vate strmijo kakor mrtveci.
Mrtveci puško držijo in te v čelo ustrelijo.
Zjutraj te mama zbudi in ti reče:
MRTEV SI!

Gaja Potočnik, 5. r.

IZ ŽUPNIJSKE KRONIKE: MRTVI IN STRAHOVI

Naj tukaj napišem eno, mnogim gotovo neverjetno, nekaterim pa vendar le verjetno o mrtvih in strahovih. Sedanji mežnar Jožef Frol »Maričkin« (št. 68) -starejši- mi je večkrat pripovedoval, da je njegov oče –tudi mežnar- večkrat pravil in zagotavljal, da lahko s prisego potrdi sledeče: »enkrat ponoči, bilo je nekaj pred polnočjo, je bilo treba iti »Z bogom« (obhajat enega bolnika v Rupo, h »Klanjčevim«). Grem v cerkev, da se pripravim, a ko stopim noter, vidim z grozo vso cerkev polno ljudi in duhovnika pred oltarjem maševati. Hitro se umaknem in grem klicati g. kaplana, a mu nič ne povem. On vstopi v cerkev pred menoj, obstane za trenutek in gre naprej. Jaz za njim. Ljudje v cerkvi se nam umikajo, da prideva v zakristijo. Vsa bleda, brez spregovoriti besedo, se odpraviva in g. kaplan stopi pred oltar. Mašujoči duhovnik se mu umakne nekoliko na stran in g. kaplan vzame Najsvetejše iz tabernakelja. Nato greva iz cerkve in ljudje nam spet napravijo prostor po sredini cerkve. Molila sva celo pot, opravila vse pri bolniku in šla domov, ne da bi kaj spregovorila. Eden drugemu sva se bala povedati, da sva kaj videla. Drugo jutro je bil g. kaplan bolan. Šele pozneje sva o tem govorila. Oba sva videla enako.

Kateri kaplan je bil nisem mogel dognati. Zgodilo se je to pod župnikom Rodešičem (1838-50).

Od takih »strahov in prikazovanj« govorijo ljudje še mnogo. Naj povem še to:

Starejši ljudje se še danes spominjajo moža iz Rupe št. 31, Ivana Smaila. Po domače »šapljankin«, ki je bil plešast, popolnoma brez las. Lase je baje zgubil na sledeči način:

Leta 1877 je umrla 20- letna Helena Šuštar iz Rupe št. 26. Njen oče Jožef, ki se je držal kot nekak »grški pop«, je šel nekaj dni po smrti hčere s tem Ivanom Smajilo, ob 11 uri ponoči na pokopališče klicat svojo pokojno hčer, da bi jo vprašal številke za igrat v loteriji. Pokojnica se je baje odzvala, povedala dve številki, a tretje ni morala, češ, da ji je pretežko in bi to mogla storiti le »z lastno krvjo«. Oče je le silil in nato je pokojnica zaklicala: »Bratje in sestre, pomagajte mi!« Nato je nastal na pokopališču grozen vrišč. Jožef Šuštar je v tem trenutku skočil pred kapelo (grob je bila prav blizu) in začel zvoniti; Ivan Smaila pa je zbežal v groznem strahu iz pokopališča. V trenutku je bil popolnoma brez las – iz strahu seveda. Ljudje so pa pravili, da so mu mrtvi populili iz glave vse lase. Šuštarju ni bilo nič.

Nekateri so tudi baje večkrat slišali ponoči o polnoči hojo okoli cerkve, kot bi ljudje hodili v procesiji. Več bi baje znal o tem povedati g. nadučitelj Makarovič, ki se je zelo pečal s špiritizmom. Zadosti o »strahovih«.

Prepisano iz župnijske kronike v Jelšanah.

NOVA VAS

Lepega septembrskega dopoldne smo odšli v Novo vas. Tam smo obiskali našo nekdanjo učiteljico in sodelavko Silvo Valenčič, ki se je našega obiska izredno razveselila. Pripovedovala nam je o Smrdečah in življenju v svoji mladosti.

Ustni viri pravijo, da je graščak iz Jablanice nagradil svoje hlapce tako, da jim je dal nekaj »svoje« zemlje. Tako naj bi si tukaj počasi ustvaril družino hlapec iz vasi Smrje, zato so poimenovali vas – Smrdeće. Druga različica pa pravi, da se je hlapec pisal Smrdelj, in zato je vas dobila takšno ime.

Ime Smrdeće se uporablja samo med lokalnimi prebivalci. Uradno ime vasi je od vedno Nova vas pri Jelšanah in to ime zasledimo v vseh posvetnih in cerkvenih zapisih.

Sicer leži Nova vas na griču z nadmorsko višino 557m. Ima 10 hiš, od teh so nekatere prazne, nekatere oživijo ob vikendih. Trenutno živi v vasi 8 ljudi, vendar nam ni dolgčas. Nova vas je imela največ ljudi leta 1910, in sicer 45.

V vasi imamo cerkvico posvečeno sv. Vidu, ki goduje 15. junija. Cerkev je majhna, vendar obnovljena in zanjo zelo lepo skrbimo. Nad vasjo, pod Hladnim Brdom, je vodohran, ki oskrbuje z vodo KS Novokračine.

Življenja nekoč in danes se ne da primerjati. Nova vas je bila povezana s sosednjimi Novokračinami le s kolovozno potjo, ki je potekala kar po potoku. Ljudje so se ukvarjali s kmetijstvom in živinorejo. Pridelke so vozili prodajat v Opatijo, Iko, Lovran, Kastav, Klano… Pred prvo svetovno vojno je nekaj gospodarjev odšlo v Ameriko. Nekateri se nikoli niso vrnili. Zaradi težkih življenjskih razmer je okrog leta 1956 zbežalo šest mladih Smrdejcev in se razteplo po svetu.

Šele leta 1960/61 so izkopali novo traso za makadamsko cesto, ki nas je rešila hoje in vožnje z vozovi po potoku. Danes imamo urejeno elektriko, cesto, vodo, telefon, internet in vse, kar je potrebno za normalno življenje.

MOJA POT V ŠOLO

V šolo sem vedno zelo rada hodila. Prve štiri razrede sem obiskovala v Novokračinah. Učilnice so bile v Zadružnem domu. Učili so nas: Ivan Šajn, Jože Biščak in Ivanka Čeligoj, poročena Maljevac. Pouk je potekal v kombiniranih oddelkih, po dva razreda skupaj, vendar nas to ni nič motilo. Drug od drugega smo se namreč veliko naučili. Zelo dobro se spominjam takratnih malic, še posebej rumeno-oranžnega ameriškega sira in mleka v prahu, ki nam ga je kuharica natresla v roke in smo ga veselo polizali.

Posebno poglavje pa je bila moja pot do Novokračin pozimi in v slabem vremenu. Današnji otroci si ne morete predstavljati, da sem imela samo ene gumijaste škornje, in ko so se ti preluknjali, sem imela premočene noge. Prebredla sem veliko vode, preskočila nešteto kamnov in vedno srečno prišla v šolo in domov. Tudi prehlajena in bolna nisem bila nikoli. Najbrž so nas okoliščine dobro utrdile.

Ko smo stopili v peti razred, smo morali v šolo v Jelšane. Pešpoti se nismo ustrašili, saj smo bili že »veliki«. Iz Nove vasi smo hodili v šolo prek Laza, čez Seme ali pa skozi Novokračine. Lažje je bilo zadnji dve leti, ko smo se vsaj zjutraj odpeljali v šolo z avtobusom. Nazaj smo hodili peš in doživeli marsikakšno dogodivščino.

Po končali osnovni šoli sem se vpisala na gimnazijo v Koper. Odselila sem se od doma in stanovala vsa štiri leta v dijaškem domu. V Koper sem odhajala z avtobusom iz Rupe ali pa iz Novokračin. Še danes mi je najbolj zoprn predmet potovalka, saj sem jo v vsakem vremenu tovorila na avtobus tudi do Rupe. Veliko mi je pomagala sestra in sem ji še danes hvaležna.

Po končani gimnaziji sem šla študirat v Ljubljano. Spet sem bila od doma in ponovno otovorjena s potovalko prihajala in odhajala domov. V Ljubljani mi je bilo zelo lepo. Diplomirala sem v roku in končno prišla do kruha, do katerega me je vodila težka pot, dobesedno pot.

Ker vem, da so danes razmere za šolanje neprimerno boljše, vam želim, da jih izkoristite. Izkoristite pa tudi svoje sposobnosti in se potrudite, da boste prišli do poklica, ki vas najbolj veseli.

Srečno,

Silva Valenčič

Zapisala Martina Šajn

Gospa Silva Valenčič nas je lepo sprejela na svoj dom in nam pripovedovala o svoji mladosti ter predstavila Smrdeće.

LITERARNA EKSKURZIJA PO DOLENJSKI

V torek, 6. 10. 2015, smo se osmošolci in devetošolci skupaj z devetošolci iz OŠ Antona Žniderščiča odpravili na ekskurzijo.

Naša 1. postaja je bila vas Rašica – Trubarjev rojstni kraj. Pot smo nadaljevali do gradu Turjak, ki je omenjen v Prešernovi pesnitvi Turjaška Rozamunda. Nato smo obiskali Muljavo - Jurčičevo domačijo in nazadnje še samostan Stična. Podrobneje vam bom predstavila, kar smo izvedeli v Muljavi.

Muljava je dežela Desetega brata, z jezerci in potoki, skrivnostnimi razvalinami gradov in cerkev, kjer je Josip Jurčič preživljal svoja mladostniška leta. Domačija je eden redkih primerov muzeja na prostem pri nas. Je zanimiv in pomemben turistični kraj. Pisateljeva rojstna hiša je na severni strani podaljšana v gospodarsko poslopje. Postavil jo je Jurčičev ded, leta 1826. V hiši je več prostorov – črna kuhinja, soba po imenu *škiblc* (v njej so bili stari starši), osrednji prostor, ki se imenuje hiša – v njem je bila krušna peč, okrog katere so se radi zbirali vaščani in poslušali pisateljevega deda. Pri hiši se je in se še vedno reče »pri Pajžmarju«. V hiši so bili tudi prostori za spanje. Hiša je postala spominski muzej leta 1954. V muzej na prostem spadajo čebelnjak, pod, terilna jama, rojstna hiša Josipa, kašča, vodnjak. V kašči je danes shranjena Jurčičeva literarna zapuščina in pomembnejši dokumenti. Leta 1920 je gospodarstvo prevzel Jurčičev ded in postavil poslopje s hlevom, v katerem se danes nahaja etnografska zbirka s spomini na deda. V bližini je Krjavljeva koča, ki prikazuje življenjske razmere takratnega najrevnejšega vaškega sloja. Jurčičev pranečak je v videoposnetku povedal zanimivo pripoved, ki govori o mlinu pomlajevanja. Ko se je žena postarala, jo je mož prinesel v mlin in ko je prišla ven, je bila spet lepa in mlada. V bližnjem gledališču vaška dramska skupina tradicionalno uprizarja Jurčičeva dela. Vsako leto pa organizirajo tudi pohod po Jurčičevi pešpoti, ki ima zelo veliko udeležbo.

Tina Šajn, 8.r.

»TAMBURIC SE NE PRODAJA NA KMETIJSKI TRŽNICI«

V soboto, 3. 10. 2015 smo se mladi tamburaši s tamburico v roki odpravili na kmetijsko tržnico.

Tam smo zaigrali nekaj narodnih pesmi, Pastirče mlado, Naša mati kuha kafe…Vsi smo nastopali v tamburaških oblekah. Gledalci so bili zelo zadovoljni in nas nagradili z aplavzom. V ozadju smo imeli panjske končnice. Zraven so prodajali med ter kazali, kako poteka delo čebele. Zelo veliko ljudi je prodajalo domači sir ter jogurt. Na stojnicah so se našle tudi torbice, rože, stroji ter izdelki iz lesa. Mojstri so predstavljali stare obrti. Iz nekaterih stojnic je dišalo po palačinkah in sladkorni peni.

Ob koncu nastopa smo se šli zavrtet na vrtiljake. To je bil za nas velik dogodek.

Erna Štemberger, 6. r.

Mladi tamburaši na kmetijski tržnici

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Jabolko, maslo, mleko in med
to je zdravo za obed.
Veliko vitaminov in moči
za nove šolske dni.
V petek tradicionalni zajtrk smo imeli,
po vrhu pa še dobro se imeli.

Martin Valenčič, 6. r.

Zajtrk je najbolj zdrav obrok,
zato naj ga poje vsak otrok.
Vsebuje naj kruh in med,
seveda za boljši pogled.
Pa jabolko na dan,
da odžene zdravnika stran.
Seveda tudi mleko,
da dobimo novo obleko.
Pa maslo,
da nam bo vse jasno.

Matej Klepac, 6.r.

MATINEJA SIMFONIČNEGA ORKESTRA RTV SLOVENIJA »PELJI ME PLESAT«

V Cankarjevem domu, v Ljubljani, smo poslušali veliko živahnih in malo manj živahnih skladb. Prijetno vzdušje v dvorani je z bučnimi aplavzi izpopolnjevalo harmonijo orkestra. Za boljšo predstavo o tem, kaj nam želi sporočiti glasba, so nam s čarom plesnih gibov približali baletni plesalci Konservatorija za glasbo in balet Ljubljana. Najbolj smo uživali ob Kan-Kanu in z zadovoljstvom ob glasbi in plesanju po ritmu ploskali skozi celo skladbo.

Janja Tomažič in Tina Šajn, 8.r.

SKUPAJ ZMOREMO VEČ

15. 4. 2016 smo imeli na OŠ Jelšane prireditev z naslovom Skupaj zmoremo več. Vsi po vrsti so nas navduševali s petjem, plesanjem, igranjem, recitiranjem in dramatiziranjem. Zapel nam je otroški pevski zbor in prvošolci, vse skupaj pa so popestrili otroci iz vrtca. Sedmošolci in osmošolci so plesali jive in angleški valček. Dramska skupina nam je na duhovit način pokazala kako ločevati odpadke. Ime predstave je Ena žlahtna štorija s katero še vedno nastopajo na različnih predstavah. Novinarji pa so se predstavili s kratkim skečem. Tretji in peti razred nam je recitiral pesmi Mama je ena sama in Kaj vse je tata. Tamburaši pa so igrali pesmi z spremljavo harmonike in violine.

V nastopih smo uživali.

Marko Čekada, 6. r.

Otroški pevski zbor OŠ Jelšane

Ena žlahtna štorija

Zavzeti novinar pri svojem delu

Plesalci so zaplesali jive in angleški valček.

Mladi tamburaši

Naši najmlajši so zaplesali in zapeli.

Tim Šlosar, 5. r.

EKSKURZIJA NA LJUBLJANSKI GRAD IN V CANKARJEV DOM

V petek, 13. 5. 2016, smo se vedoželjni učenci iz nekaterih šol v občini Ilirska Bistrica, odpravili na ekskurzijo v Ljubljano. Z vzpenjačo smo odšli na Ljubljanski grad. Bilo je vznemirljivo, ko so pod nami izginjala tla. Na griču, na katerem stoji grad, nas je prijazno sprejela vodička in nas popeljala skozi zanimivo zgodovinsko predstavo Časovni stroj. Izvedeli smo veliko novega o zmajevki in sv. Juriju, o skrivnem vodnjaku in lažnem griču, s katerim je bil zazidan, ječah, sami gradnji gradu in osebah, ki so prebivale tam. V naše možgančke pa se je najbolj vtisnilo življenje Erazma Predjamskega, ki je bil na gradu zaprt. Ta je namreč velik del svojega življenja posvetil druženju s stranišči, saj je velikokrat bežal skozi skrivne rove, ki so zaradi WC-jev v bližini, zelo smrdeli. Tudi konec svojega življenja je dočakal na stranišču, saj so ga tam sovražniki z dobrim načrtom pokončali. Na gradu pa smo se povzpeli tudi na vrh obrambnega stolpa. Nato smo se peš odpravili proti Cankarjevem domu, kjer smo si ogledali zelo zanimivo razstavo Nikole Tesle – človeka prihodnosti.

Tina Šajn, 8.r.

ŠOLSKI VRT

Naša šola ima že nekaj let šolski vrt. Ogledali smo si ga tudi novinarji. Drugošolci letos zelo lepo skrbijo zanj. Posejali so korenček, solato, fižol, peteršilj, česen in blitvo, prvo, česar pa se bodo letos veselili so jagode. Tega dne so presejali solato in blitvo. Semena jim je podarila Semenarna Ljubljana. Pri delu jim pomaga tudi hišnik, ki jim je prekopal vrt. Tudi pognojil ga je z domačim kompostom.

Naši vrtnarji niso brez skrbi saj jim le te povzročajo mravlje, ki lahko uničijo pridelke.. Vse pridelke se trudijo pridelati na eko način. Delo jim gre zelo dobro od rok. Zelo uživajo na svežem zraku. Da bodo naslednje leto imeli okusne pridelke je vse v rokah mati narave.

Naša gospa ravnateljica Branka Špende Mandić deli otrokom zelo koristne nasvete o sajenju, gnojenju, zadrževanju vlage v tleh in podobno.

Erna Štemberger, 6. r.

NOVA IGRALA V NAŠEM VRTCU

»Hura v vrtcu imamo nova igrala!« je slišati iz skoraj vsakih ust otrok našega vrtca. Dobili so namreč nova igrala s pomočjo katerih lahko plezajo, skačejo, se spuščajo po toboganu… Vzgojiteljica Irena nam je zaupala, da so igrala zares super. Povedala nam je tudi, da imajo sedaj nešteto možnosti za igro, razvijanje gibalnih in plezalnih ter socialnih veščin. Prav zanimivo je bilo videti nešteto malih glavic, ki so nestrpno čakale na prihod novih igral. Ob prihodu jim je kar zastal dih, ko so videli barvita igrala. Otroci komaj čakajo, da preneha deževati, da se lahko znova podajo na avanturo, ki jih čaka na igrišču.

Nika Šestan in Ana Kompan, 6. r.

Nova igrala na otroškem dvorišču

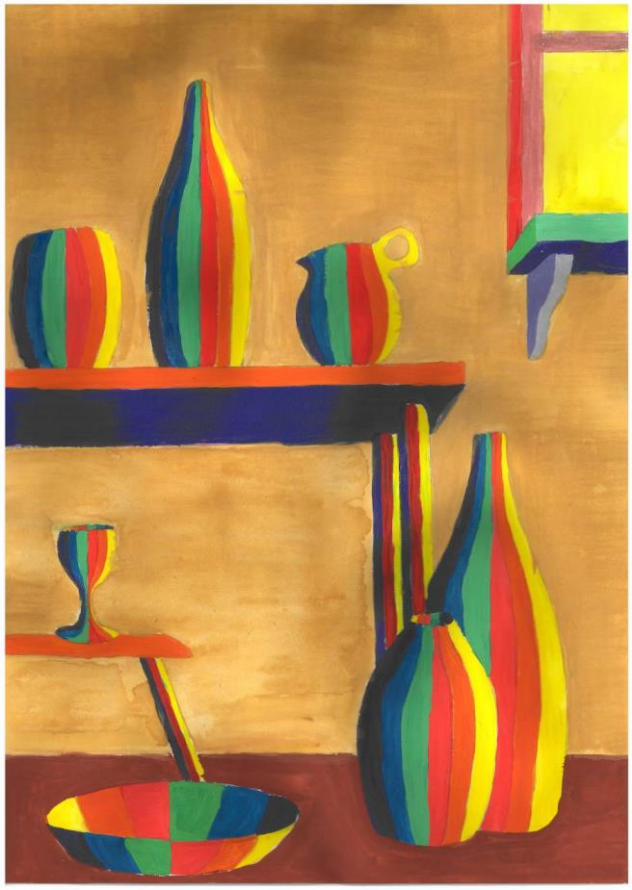

Nina Potočnik, 9. r.

CENTER ZA OBVEŠČANJE

Novinarji smo v letošnjem letu obiskali Center za obveščanje. Center v Postojni pokriva med drugim tudi območje občine Ilirska Bistrica. Izvedeli smo veliko novih, zanimivih ter pomembnih stvari. Naredili smo tudi preizkus, ali je res, da s tem, ko pokličeš na številko 112, računalniki navedejo območje tvoje zadnje lokacije. Res je. S pomočjo kamer preko računalnikov spremljajo dogajanje na širšem območju, zato je njihov delovni prostor podoben bolj nekakšnemu vesoljskemu plovilu, kot pisarni sami.
Glavna naloga Centra za obveščanje je, da usklajuje delo nujne medicinske pomoči, gasilske enote, prostovoljnih gasilskih društev, gorsko in jamarsko reševalno službo, službo reševalnih psov, službo za reševanje v ali na vodi, državno ekipo NUS (Uprava RS za zaščito in reševanje), občinske, regijske in državne enote ter službe.
Njihov delovni čas je 24 ur na dan. Ko prejmejo klic, imajo 7 sekund časa, da se oglasijo. Po končani intervenciji morajo poročati kaj so delali, koliko materiala so porabili in podobne stvari.
Na primer, ko poplavlja reka Reka, na vodostaju na Cerkvenikovem mlinu točno odčitajo višino vode in ugotovijo čez koliko časa bo določen objekt, ki je izpostavljen poplavnemu območju, poplavljen in ga evakuirajo.
Čeprav vsak dan ne dobivajo ogromno klicev in včasih tudi nimajo kaj početi, sami pravijo, da so se tega dela navadili in jim ni več dolgčas, ter da se velikokrat tudi nasmejijo.
Kdaj poklicati na številko 112?
če potrebujete nujno medicinsko pomoč, pomoč gasilcev, nujno veterinarsko pomoč, pomoč gorskih, jamarskih reševalcev, drugih reševalnih enot ali policije;

če opazite, da gori, izteka nevarna snov, da je onesnažena pitna voda, potok, reka ali morje, da grozi zemeljski ali snežni plaz, da so pretrgane električne ali telefonske žice ali če opazite druge pojave, ki predstavljajo nevarnost za življenje ali zdravje ljudi in živali ali za varnost premoženja, kulturne dediščine in okolja;

če ob nesreči ali zvečani nevarnosti naravne ali druge nesreče, pa tudi sicer, potrebujete informacije o motnjah pri preskrbi s pitno vodo, električno energijo in plinom, o motnjah v telefonskem omrežju ter o stanju snežne odeje v visokogorju.

Ko kličete na številko 112 , povejte:
-KDO kliče
-KAJ se je zgodilo
-KJE se je zgodilo
-KDAJ se je zgodilo
-KOLIKO je ponesrečencev
-kakšne so POŠKODBE
-kakšne so OKOLIŠČINE na kraju nesreče (požar, nevarne snovi, poškodovane plinovodne ali druge napeljave…)
-kakšno POMOČ potrebujete.

Tina Šajn, 8.r.

PREDJAMSKI GRAD

Le 9 km oddaljen od Postojnske jame, pri idilični vasici Predjama, visoko v steni obvladuje okolico Predjamski grad. Zanimiv in romantičen je skozi vse leto: spomladi in poleti je njegova okolica cvetoča, jeseni je odet z barvami okoliških gozdov, posebej čaroben pa je pozimi, ko okolico pobeli sneg.

Grad je bil prvič omenjen že leta 1202. Predjamski grad je vpisan v Guinnessovo knjigo rekordov kot največji jamski grad na svetu.

Slikovit, mogočen, izzivalen, skrivnosten in neosvojljiv grad je vpet v navpično, 123 metrov visoko steno, in tam kraljuje že dobrih 700 let. Njegovo romantično podobo dopolnjuje idilična rečica Lokva, ki globoko pod gradom ponikne v podzemlje.

Najslavnejši prebivalec gradu je bil gotovo vitez Erazem Predjamski, ki se je v 15. stoletju uprl cesarski samovolji. O njem danes živijo številne legende, ki ga na eni strani poveličujejo kot strastnega, lepega, plemenitega viteza, na drugi prikazujejo pa kot razbojnika, roparskega viteza, ki ga je slednjič smrt doletela na stranišču.

Grad je dostopen samo z ene strani, toda legenda pravi, da se je razbojniški Erazem oskrboval s hrano in pijačo skozi skrivni rov, ki iz starega gradu pripelje na površje. Medtem je cesarjeva vojska leto in dan zaman oblegala njegov grad. Erazem je podlegel šele zaradi zvijače nasprotnikov in podkupljivega služabnika.

Danes se z zgodovino gradu in njegovih nekdanjih lastnikov seznanite v vhodnem stolpu. Med opremo v ostalih delih gradu pa najdete izbor originalnih predmetov, pa tudi kopije in modele. Najbolj bogato je opremljena viteška soba, v jedilnici spoznate grajsko življenje v pozni gotiki. V renesančni dvorani tretjega nadstropja pa so razstavljene lovske trofeje zadnjega lastnika gradu, kneza Windischgrätza.

Od maja do septembra lahko obiščete tudi slikovito Jamo pod Predjamskim gradom. Zaradi lege in ugodne temperature so v njej zanimivi prebivalci – kolonija netopirjev, zato vstop v jamo v času njihovega zimskega spanja ni mogoč.

Nika Šestan in Erna Štemberger, 6. r.

RADIO 94

1. Koliko let je star Radio 94?

Radio je star več kot 20 let.

2. Kako postaneš novinar na radiu?

Moraš biti nadarjen, vztrajen, imeti smisel za jezik, opraviti moraš test splošne razgledanosti, obvladati moraš rabo knjižnega jezika. Ne smeš govoriti v narečju.

3. Koliko vas dela na Radiu 94?

Štirje v uredništvu in zunanji delavci.

4. Ali si kaj zapišete preden začnete govoriti?

Pred govorom si po navadi napišemo, kaj bomo povedali.

5. Ali zmeraj govorite v živo?

Po navadi ja.

6. Kako se financirate?

Sami.

7. Ali večkrat koga povabite na Radio?

Večkrat se sami povabite. Največkrat nas obiščejo ljudje vaše starosti.

8. Kako pa izbirate glasbo?

Moramo paziti, da ne vrtimo npr. samo moderno glasbo. Skratka, se po malem prilagajamo vsem starostim.

9. Kaj mislite, da je lepše na radiu ali na televiziji?

Na TV je težje, ker moraš biti zmeraj zbran. Na televiziji si tudi viden. Na Radiu je bolj mirno, moraš pa na Radiu paziti kako govoriš, saj se sliši samo tvoj glas.

10. Kakšno izobrazbo pa morate imeti za delo na Radiu?

Izobrazba ni pomembna.

11. Zakaj pa ste se odločili za ta poklic?

Jaz mislim da zato, ker imam to v krvi.

12. Ali preden začnete govoriti kaj vadite?

Ja, ja. Zmeraj. Vse kar je v živo, se moramo prej pripraviti. Vseeno je treba kaj preveriti.

13. Ali se voditelji na radiu kaj zamenjate in kako pogosto?

Ja. Voditelji smo štiri. Določeno imamo po urah.

14. Ali delate tudi ponoči?

Ne. Ponoči predvajamo posnetke.

Hvala za sodelovanje!

Intervju sva pripravila Marko Čekada in Ana Kompan, 6. r.

V živo smo se oglasili iz Radia 94.

Prebrali smo vremensko napoved.

MOJ NONO

Moj nono Stanko Šlosar se je rodil 18.7.1949. imel je 4 sestre in 3 brate. Osnovno šolo je končal v Jelšanah, šolal pa se je dve leti v Novokračinah in štiri leta v Jelšanah. Življenje v tistih časih, ko je bil še mlad, je bilo zelo težko. S šestimi leti je moral pasti krave, delati na njivah, kositi travo… Po poklicu je bil voznik, voziti pa je začel z 22 leti. Vozil je na Interevropi v Kopru, na Transportu, v Ilirski Bistrici, Rijeki, po celi Jugoslaviji in po celi Evropi. Prevažal je pomaranče, banane, železo, kavčuk, bombaž… Upokojil se je pri 53. letih s 5-letno benifikacijo (dodatek upokojitvenih mesecev delovne dobe za nevaren poklic).

Sara Šlosar, 8. r.

INTERVJU Z NONOTOM

Zakaj si se odločil, da se včlaniš v lovsko družino?
Narava in ljubezen me je pritegnila, da sem postal lovec.

Koliko si bil star, ko si postal lovec?
Lovec sem postal, ko sem bil star 20 let.

Koliko pa si bil star, ko si uplenil prvo žival in katera je bila?
Star sem bil 21 let in uplenil sem srnjaka.

V čem najbolj uživaš?
Veseli me, ko sem v naravi, in rad imam delo povezano z lovom: hranjenje živali, urejevanje krmišč, druženje z lovci, opazovanje živali …

Katera trofeja ti je najlepša?
Vsaka trofeja mi je veliko pomeni, a najljubša mi je jelenova.

V katero lovsko družino si včlanjen?
Sem v lovski družini Zemon.

Koliko članov je v lovski družini?
Lovska družina šteje 88 članov.

Katero funkcijo imaš pri lovu?
Sem lovski čuvaj, preglednik živali- pregledam, če je žival zdrava. Poskrbim za veliko del, npr.: priprava njiv za sejanje krme ter vseh ostalih opravil.

Naštej nekaj vrst divjadi?
Srnjad, jelenjad, divji prašič, medved, lisica, volk, zajec …

Katera žival je najbolj nevarna?
Najbolj nevarna žival v teh krajih je medved.

David Brozina, 8.r.

INTERVJU Z UČITELJEM KLAVIRJA, PAOLOM BIANCUZZIJEM

Kje ste rojeni?
V Trstu.

Kateri je vaš materni jezik?
Slovenščina, vendar sem dvojezičen – obvladam slovenščino in italijanščino.

Kje ste hodili v osnovno šolo?
V Trstu.

Katero srednjo šolo ste obiskovali?
Gimnazijo v Trstu.

Kdaj se je začela vaša glasbena kariera?
Pri osmih letih sem se začel učiti klavir v glasbeni šoli.

Ali vas je poleg glasbe zanimalo še kaj?
Da. Zgodovina, filozofija in šport – v tržaškem klubu sem od 11. do 16. leta treniral rokomet.

Zakaj in kako ste prišli do tega poklica?
Željo početi to, kar počnem danes, sem imel že od malih nog. O tem ni bilo nobenih dvomov.

Od kdaj poučujete na glasbeni šoli v Ilirski Bistrici?
Od septembra 2009.

Ali ste pred tem poučevali še na kateri drugi glasbeni šoli?
Da. V Cerknici, Novi Gorici in Trstu.

Kaj poleg poučevanja klavirja še obsega vaše delo?
Vsakodnevno jutranje vadenje klavirja, sodelujem v raznih komornih zasedbah, sem tudi korepetitor (na klavirju spremljam pevce).

Kaj počnete v prostem času?
Zelo rad imam naravo, hodim na sprehode in v hribe. Z bratom imava tudi hišo in vinograd v Goriških brdih.

Če bi imeli možnost živeti kjerkoli na svetu, kje bi živeli? Zakaj?
V Ljubljani, kjer mi je lepo, saj ima kraj svoje lepote, zato bi ostal kar tu, kjer sem.

Tina Šajn, 8.r.

POGOVOR S KLARO

Pri slovenščini smo za domačo nalogo dobili, da intervjuvamo osebo, s katero se želimo pogovarjati o njenem življenju. Izbrala sem si svojo starejši sestro Klaro, ki ima od nekdaj strastno ljubezen do plesa.

Klara je stara 15 let in obiskuje 1. letnik gimnazije v Ilirski Bistrici. Je odlična učenka, ki zelo rada pleše. Skozi vrata v plesno šolo je prvič stopila lani, ko je za svoj 14. rojstni dan dobila vpisni list kot darilo od očeta. Takrat se je tega zelo razveselila, saj je bila to njena dolgoletna želja.

Vedno je rada gledala televizijsko oddajo »Ples z zvezdami« na hrvaškem programu, v kateri je v vlogi žiranta ocenjeval tudi hrvaški priznani plesalec Elio Bašan, učitelj plesnega tečaja, ki ga obiskuje Klara. Tečaj poteka vsak torek in četrtek od 21. do 22.30 ure, v Reki na Trsatu. Eden izmed njenih najljubših plesov je tango, takoj za njem pa si sledita še salsa in bachata.

Vse skupaj bi bilo lažje usklajevati, če ne bi bilo šole. Klara vsako jutro čaka ob 7.10 pred osnovno šolo kombi, s katerim gre v šolo, domov pa pride z mamo.

(Klari se zahvaljujem za čas, ki si ga je vzela, da odgovori na nekaj mojih vprašanj.)

Violeta Brozina, 8.r

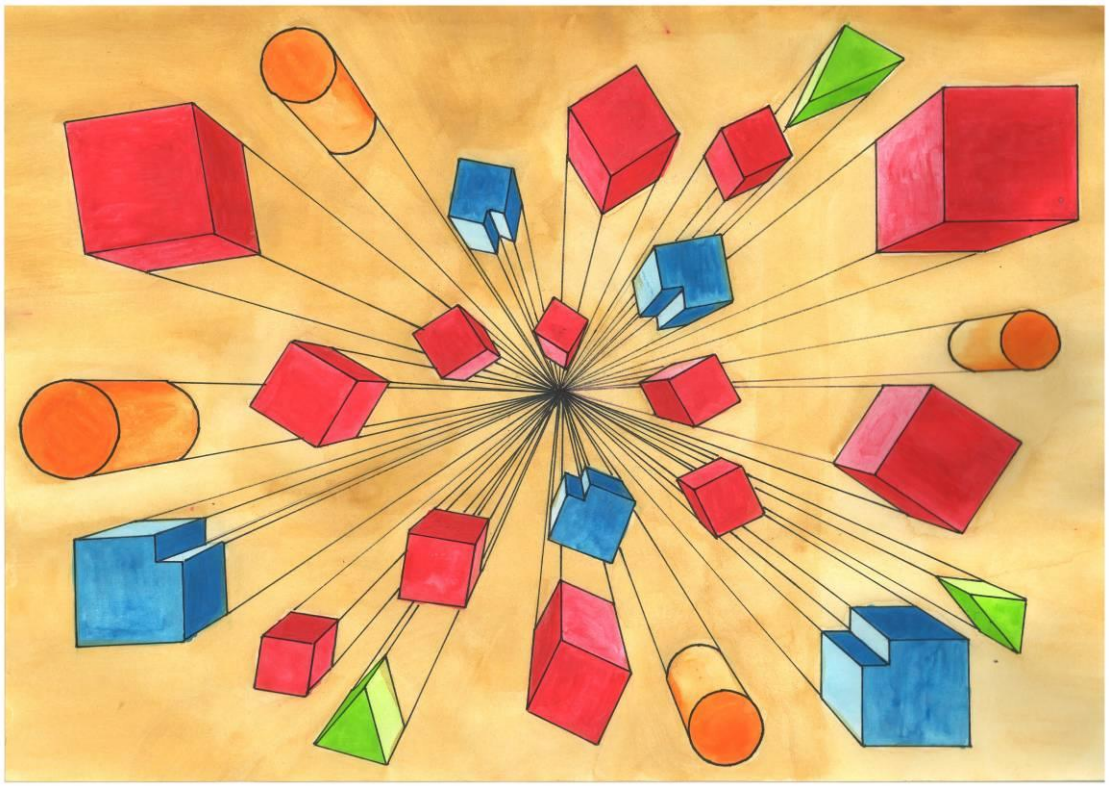

Violeta Brozina, 8. r.

DENIS AVDIĆ

Denis Avdić je simpatični radijski voditelj in stand-up komik. Zaposlen je na Radiu 1. Kariero je sicer začel kot policist. Ko so na Radiu 94 iskali nove radijce, se je prijavil na avdicijo in ko so videli kakšen dar govora ima, so ga takoj sprejeli.

Je odličen imitator, ki vrhunsko oponaša različne osebnosti in ima izjemen smisel za humor. Že dvakrat je dobil Viktorja za radijsko osebnost leta. Pri delu na radiu mu je najbolj všeč to, da je lahko to, kar je, in da lahko izrazi svoje mnenje brez strahu, da bi bil za to kaznovan iz strani šefov. Najraje pa ima komentarje poslušalcev na določeno temo. Nekateri ga neizmerno razveselijo.

Rodil se je 31.1.1982 v Bosni in Hercegovini, v Gračanici. Kot deček, star 10 let se je iz Bosne z očetom preselil v Slovenijo, v Kamnik. Sošolci so ga odlično sprejeli. Prvo leto je bil vseeno zelo zadržan, saj niti jezika ni še znal dobro govoriti, a je s trudom in ogromno prebranimi knjigami dosegel svoj cilj.

Je velik ljubitelj nogometa. V šoli je bil izbran za igralca šolske nogometne ekipe. Nič čudnega, saj je v Bosni namreč vse otroštvo, cele dneve, ves čas samo brcal žogo. Zdaj zbira nogometne drese, ima jih preko 30. Za igranje nogometa pa na žalost nima časa. Njegov vzornik in idol je Edin Džeko.

Njegov dan se začne že malo čez četrto uro zjutraj. Za odpravljanje porabi približno 20 minut. Med vožnjo si glasno poje in kriči, da si tako ogreje jezične mišice in se spravi pogon. Od 5. do 9. zjutraj (po novem do 10.) vrti jezik na radiu. A takrat se delo seveda ne zaključi. Njegova služba se konča približno ob 15. uri popoldne. Po oddaji potekajo priprave za naslednji dan programa, treba je odgovoriti na nešteto pisem, opraviti nekaj sestankov… Ob večerih pa pogosto zabava občinstvo z različnimi stand-up komedijami. Poznamo ga tudi kot voditelja priljubljene oddaje Znan obraz ima svoj glas. Največ prostega časa ima ob vikendih. Takrat najraje spi, počiva in preživlja čas s svojo družino – partnerico Ano in sinom Timom.

Denis pravi, da bi se na lestvici sreče od 1-10 postavil na 10 stopničko, ker ima najboljšo službo na svetu, super družino, okoli njega so pozitivni ljudje in vse, kar bi si sam želel je, da bi imel malce več prostega časa.

Tina Šajn, 8. r

OBISK HNK RIJEKA

V četrtek, 5. 11. 2015, so nas obiskali trije nogometaši: Ivan Močinić, Roman Bezjak in Miral Samardžić. Ves dopoldan smo mislili samo na njihov prihod in se pri pouku nikakor nismo mogli zbrati. Ko je končno napočil ta trenutek, smo vzeli transparente, ki smo jih pripravili v ta namen in odšli v telovadnico. Nogometaše smo ob njihovem prihodu pozdravili z bučnim aplavzom. Podelili so nam avtograme, se z nami fotografirali, igrali nogomet… Skratka, zabavali smo se.

S kapetanom nogometnega kluba HNK Rijeka, Ivanom Močinićem, smo naredili tudi intervju:

Novinarji: »Kakšen je bil občutek, ko ste zadeli svoj prvi gol za HNK Rijeko?«

Močinić: »Fenomenalno. Na svoj prvi gol sem čakal kar dve leti. To so bili res neverjetni občutki.«

Novinarji: »Ste tudi kot otrok radi igrali nogomet?«

Močinić: »Da. Žogo sem začel brcati pri treh letih. Na srečo sem bil med najboljšimi.«

Novinarji: »Kdo vam je bil vaš vzornik, ko ste bili še otrok?«

Močinić: »Zagotovo Luis Nazario De Lima Ronaldo – poenostavljeno Brazilski Ronaldo.«

Novinarji: »Za kateri klub ste navijali kot otrok?«

Močinić: »Za Inter Milan.«

Novinarji: »Ali mislite da boste lahko za ta klub kdaj igrali?«

Močinić: »Niti ne.«

Novinarji: »Ali ste se želeli poleg nogometa ukvarjati še s čim?«

Močinić: »Da, s tenisom, ampak je bila ljubezen do nogometa večja.«

Novinarji: »Kakšen je bil občutek, ko ste premagali VFB Stuttgart in se uvrstili v ligo Evropa?«

Močinić: »Bilo je neverjetno, saj je to velik klub in potrebovali smo veliko treningov, da smo dosegli ta uspeh.«

Novinarji: »Ali ste s soigralci prijatelji tudi izven igrišča?«

Močinić: »Da, z vsemi soigralci sem dober prijatelj.«

Miral Samardžić, Roman Bezjak in Ivan Močinić

Nasvet vse treh nogometašev: **»Ukvarjajte se s športom, bodite pridni v šoli in jejte zdravo hrano.«**

Marko Čekada in Tina Šajn

Violeta Brozina, 8. r.

ŠPORTNA PRIČESKA

1. prizor

BRATEC: Kaj si naredila iz mene? Nisem nogometaš, ampak žoga!

LENČA: (*Zasmehujoče*) Bratec, takšne frizure so sedaj v modi.

BRATEC: (*Jezno*) Kaj? Kako naj s tako frizuro stopim na nogometno igrišče?!

LENČA: (*Prepričljivo*) Daj no. Če boš imel takšno frizuro te lasje ne bodo ovirali.

BRATEC: (*Žalostno*) Vsi me bodo zafrkavali.

LENČA: (*Prepričljivo*) Saj ti bodo lasje hitro zrasli. Do takrat si pa povezni kapo na glavo. Če bi bila jaz na tvojem mestu, me to ne bi oviralo.

BRATEC: (*Jezno*) A misliš da te ne bi oviralo?

LENČA: Ne. Samo padla bi kakšna pripomba o pleši… Pa kakšna o laseh…

BRATEC: (*Cmeravo*) Ne izzivaj me!

LENČA:

Bratec moj je imel zelo dolge lase,

prejšnja pričeska bolj podala se mu je.

Zdaj je kot plešast,

obrit, kot da mu je kosilnica pokosila glavo,

njegovi lasje so šli proč kot za šalo!

BRATEC: (*Cmeravo*) Samo še ena pripomba, pa te bom zatožil mami!

LENČA: Aja, točno. Ti si mali pametnjakovič, ki vsako stvar zatoži mami.

BRATEC: (*Jezno*) Sedaj pa si šla čez mejo!

LENČA: Oh, ne vem. A tisto s Hrvaško ali tisto z Italijo?

(Bratec začne loviti Lenčo. Lenča teče po celem odru in kriči).

LENČA: Aagh… pomagajte mi!

BRATEC: Ko te ulovim ti populim vse lase. Obljubim.

2. prizor

Mama: Ja kaj pa se tukaj dogaja? Pridi moj mali korenjak. Na nogomet morava. Nasvidenje, Lenča.

(Mama in bratec gresta z odra, na oder pride Katra).

3. prizor

KATRA: O, Lenča. Še si tukaj. Ali je šel tisti mali ,,prč,, domov?

LENČA: Ja, končno.

KATRA: Res je tečen. Sedaj te razumem, ko včasih govoriš, da te tožari, da ti nagaja…

LENČA: Moj bratec je prava čenča.

KATRA: Me prav zanima, kako dober nogometaš je.

LENČA: Ti ga bom na kratko opisala. Vsakič ko igra na trati nogomet s svojim prijateljem sosedom, razbije šipo in krivdo zvali na soseda.

KATRA: Verjetno komaj čakaš, da ušpiči kakšno neumnost in je zato kaznovan.

LENČA: Res je.

KATRA: Danes, boš pa ti kaznovana.

LENČA: Ne vem.

KATRA: Kako ne veš? Saj si sama rekla, da te bratec vedno zatoži.

LENČA: Jaz bom ožela vse možgane in si izmislila kakšen izgovor. Boš videla! Bo že delovalo.

KATRA: Prav, vendar le dobro premisli, kaj boš rekla mami in očetu, ker lahko povzročiš veliko zmedo.

LENČA: Si že napisala domačo nalogo?

KATRA: Seveda. Bila pa je tako težka, da ne želim niti govoriti o njej.

LENČA: Jaz imam še vso matematiko za napisati.

KATRA: Oh … uboga. Kje smo že ostale prej, pri pogovoru?

LENČA: Pri Madonni.

KATRA: Tista super pevka ima tako super glas…

LENČA: Poznam vse njene pesmi.

KATRA: Pridi z mano v hišo na mojo posteljo. Bova skupaj poslušali Madonno in ti mi boš pomagala pisati domačo nalogo.

LENČA: No pa greva. Vendar si ne misli, da ti bom povedala rešitve.

KATRA: To še nikoli nisem pričakovala od tebe.

LENČA: Greva!

Ana Kompan, 6. r.

Razvedrilo

Dopolni obraz!

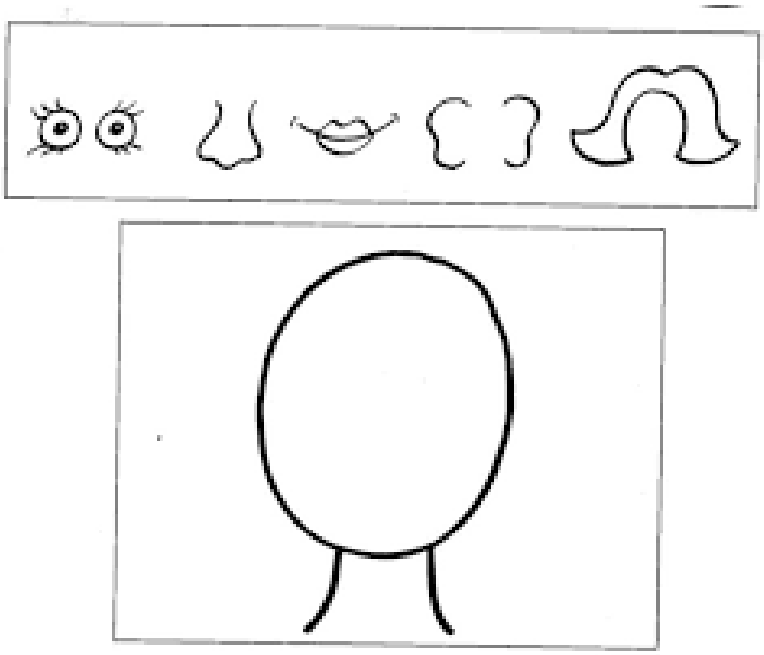

Pomagaj pajku Tonetu priti do njegovega prijatelja.

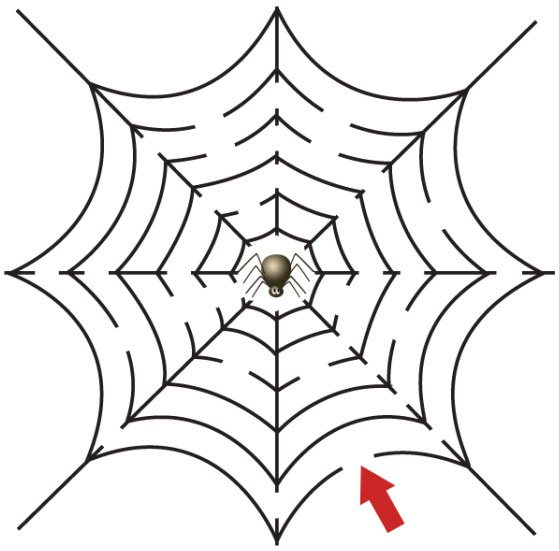

Reši križanko!

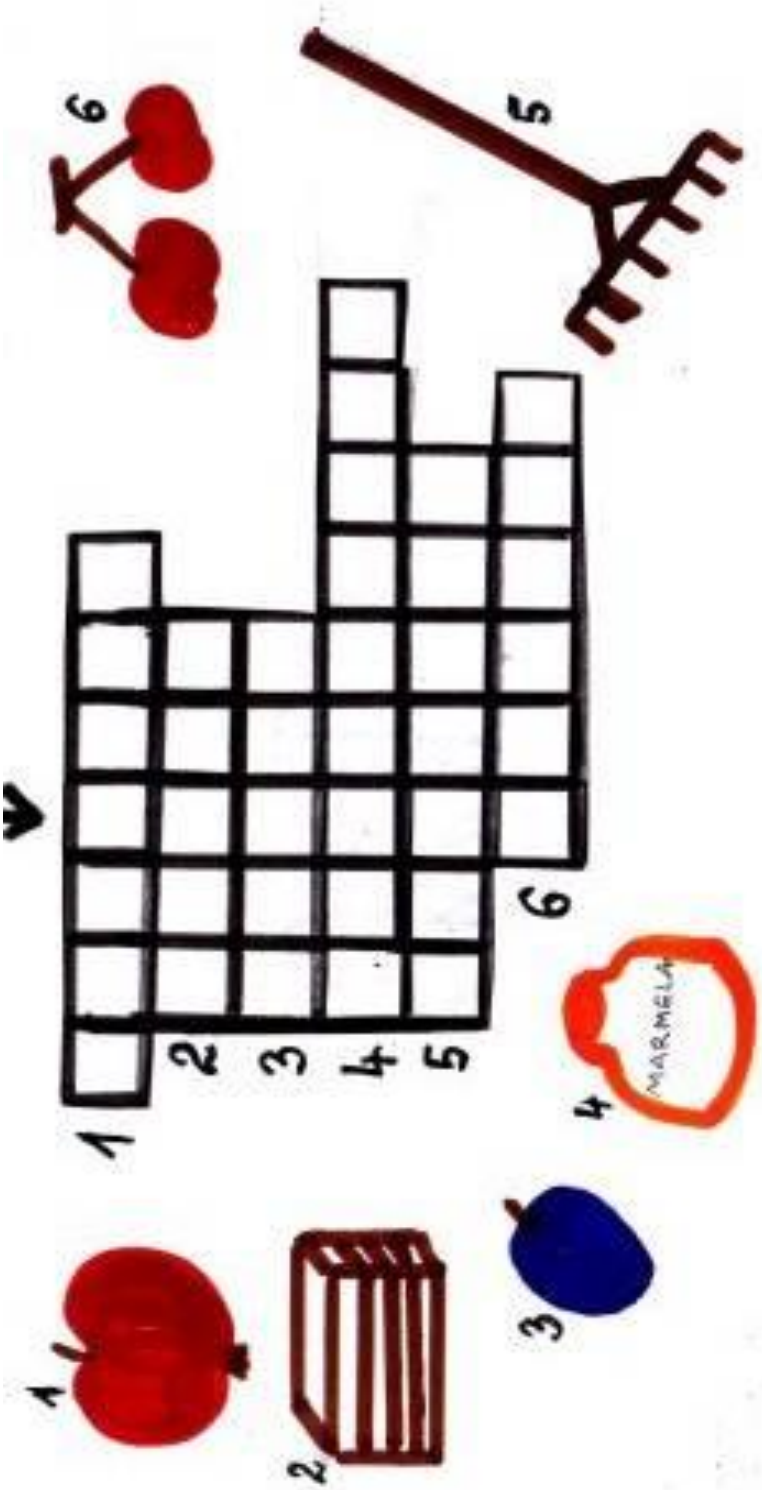

ŠALE

Ženske in nogomet
Žena: Izbiraj med mano in nogometom
Mož: odgovorim ti čez 90 min.

Kdo je najboljši?
YouTube: Jaz sem najboljši!
Google: Jaz tudi!
Računalnik: Brez mene ni nič!
Internet: Brez koga ni nič?
Elektrika : Brez mene ni nič!
Nikola Tesla: Hahahaha.
Teslina mama: Prosim?
Teslin dedek: Če ne bi bilo mene, ne bi bilo vas vseh!
Bog: Sram naj vas bo!
Chuck Norris: Ajmo, razlaz!!

Blondinka na pumpi
Blondinka se pripelje na bencinsko pumpo in prosi prodajalca, če ji natoči bencin.
Prodajalec jo ustrežljivo in ves z nasmehom vpraša: »95 ali 98?«
Blondinka odvrne »A letošnjega nimate?!«

Blondinka v trgovini
Zakaj pride blondinka v trgovino z vesoljsko opremo?
Ker na vratih piše Merkur.

Janezek razmišlja o prvem šolskem dnevu
Prvi šolski dan sploh ne bi bil tako slab...
-...če mu ne bi sledili drugi, tretji, četrti,...

Sladkor pod blazino
Zakaj da blondinka sladkor pod svojo blazino???

Zato da sladko sanja.

SUDOKU

	4				5	9	8	
	3		6					
					9			1
4	7							
1			3	7	8			2
							9	3
3			9					
					6		5	
	8	7	2				6	

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Pobarvaj sliko!

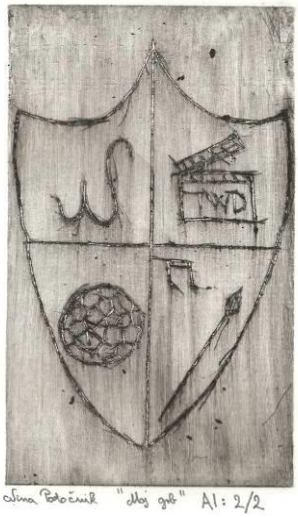

Nina Potočnik, 9. r.

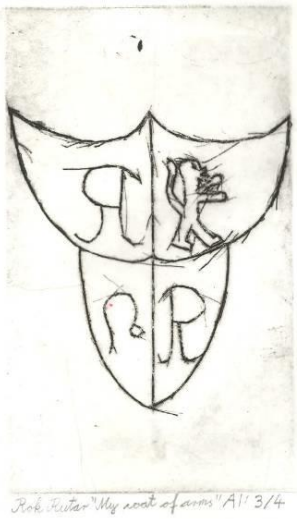

Rok Rutar, 9. r.

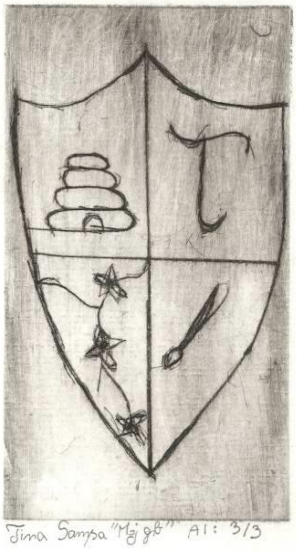

Tina Samsa, 9. r.

Uredniški odbor:
Marko Čekada
Nika Šestan
Ana Kompan
Erna Štemberger
Tinkara Šlosar
Tina Šajn

Mentorica: Martina Šajn
Lektorirala: Romana Kompan
Naslovnica: Nina Potočnik